

**IPS CIPRIAN ARHIEPISCOPUL
BUZĂULUI ȘI VRANCEI**

**CUVÂNT PASTORAL LA PRAZNICUL
NAȘTERII DOMNULUI,**

2022

Iisus Hristos – chipul smereniei desăvârșite

† C i p r i a n

prin harul lui Dumnezeu

Arhiepiscop al Buzăului și Vrancei

Cinstitului nostru cler, cinului monahal

și dreptcredincioșilor creștini din Eparhia noastră,

har și pace de la Dumnezeu, iar de la noi, părintească binecuvântare!

*„S-a deșertat pe Sine, chip de rob luând,
făcându-Se asemenea oamenilor”.*

(Filipeni 2, 7)

Preacuvioși și preacucernici părinți,

Preacuvioase maici și iubiți credincioși,

Pentru întreaga creștinătate, evenimentul istoric al Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos, petrecut acum 2022 de ani și prăznuit cu multă strălucire în data de 25 decembrie a fiecărui an, este merit să aducă multă bucurie și fericire în sufletele oamenilor, de toate vârstele, din toate neamurile și din toate categoriile sociale și culturale, ca să nu mai vorbim de copii, care, în nevinovăția lor, asociază întotdeauna această mare sărbătoare cu frumusețea iernii, cu datina colindatului și cu mult așteptatele daruri, împărțite tuturor cu generozitate de bătrânul Moș Crăciun cel cu plete dalbe.

Pentru aceasta, cei interesați în mediatizarea așa-zisului spirit al Crăciunului – desigur, din rațiuni comerciale – se străduiesc și depun eforturi considerabile pentru asigurarea celor necesare unei astfel de sărbători, pregătindu-i pe oameni – poate mult prea devreme decât ar fi firesc – prin tot felul de artificii sclipitoare și produse specifice,acompaniate de diverse colinde autohtone sau străine, în interpretarea unor cântăreți celebri sau a formațiilor corale de aici și de pretutindeni. Însă toate aceste activități – de altfel, frumoase și de apreciat în sine –, dacă sunt

evaluate doar pe dimensiunea lor orizontală, ignorându-L pe Cel ce le motivează, adică pe Fiul lui Dumnezeu Cel născut după trup în ieslea Bethleemului, își pierd valoarea și însemnătatea lor simbolică, iar cei părtași la ele vor rămâne la fel de săraci spiritual ca și până atunci.

Iată de ce Sfânta noastră Biserică îi îndeamnă cu stăruință pe dreptcredincioșii creștini ca cele 40 de zile de post rânduite pentru întâmpinarea praznicului *Nașterii Domnului* să fie petrecute cu multă înțelepciune și responsabilitate, sporind în rugăciune și fapte de milostenie, ca expresie a iubirii față de Dumnezeu revărsate asupra aproapelui, primenindu-și sufletele prin acte sincere de pocăință și de curățire a minții de cugete viclene, pentru ca Pruncul Iisus să Se nască duhovnicește în inimi curate și smerite. El este sărbătoritul atât de mult dorit, Care pătrunde tainic în toate casele deodată, umplându-le de lumină, pace și bucurie, iar celor ce L-au așteptat cu credință și nădejde, împărtășindu-le harul dumnezeiesc al comuniunii și iubirii.

Așa ne învață Sfinții Părinți ai Bisericii și așa au înțeles să trăiască, până nu demult, taina Crăciunului moșii și strămoșii noștri, care au izbutit să pătrundă mai bine decât noi adevărul dumnezeiesc despre întruparea Fiului lui Dumnezeu în istoria umanității, exprimându-și recunoștința față de bunătatea și iubirea Părintelui ceresc atât în cuvintele simple, dar pline de semnificație teologică, ale colindelor de Crăciun, cât mai ales prin străduința de a-și mărturisi credința mântuitoare prin faptele concrete ale iubirii semenilor, indiferent de obârșia lor etnică și religioasă. Tocmai de aceea, tot mai mulți români, observând cum, an de an, sunt relativizate și alterate valorile noastre creștine, prin însușirea fără discernământ a unor elemente culturale străine de spiritualitatea ortodoxă, tânjesc, pe bună dreptate, după frumusețea tradițiilor și obiceiurilor de Crăciun de odinioară, a căror autenticitate a fost confirmată de rodirea Evangheliei lui Hristos în inimile și sufletele strămoșilor noștri, încă din vremea propovăduirii Sfântului Apostol Andrei pe pământul românesc. Vicisitudinile istoriei i-au determinat să îndure multe necazuri, încercări și provocări, dar pe toate le-au biruit, deoarece dragostea lor față de patrie, credință și neam le-a fost totdeauna binecuvântată cu putere de Sus, iar roadele jertfelor și binecuvântărilor dumnezeiești revărsate asupra înaintașilor noștri sunt evidente în moștenirea teritorială, culturală și spirituală pe care ei ne-au încredințat-o, cu preț de sânge, în numele eroilor de pe câmpurile de luptă, dar și al eroilor credinței noastre ortodoxe, adică al sfinților mărturisitori și martiri pentru Hristos, odrăsliți de neamul nostru românesc.

Dreptmăritori creștini,

Poate că v-ați întrebat ce rost va fi având această introducere în cuvântul nostru pastoral de Crăciun, când toți cei prezenți în biserică se așteaptă să audă, după datină, obișnuita predică a arhipăstorului eparhiei din care fac parte în legătură cu Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos, eveniment unic în istoria umanității și inepuizabil în tâlcuiri istorice, teologice și duhovnicești, asupra căruia ne-am aplecat deseori, împărtășindu-vă cuvinte de folos duhovnicesc, fundamentate pe Sfânta Scriptură și opere ale Sfinților Părinți, cu dorința și speranța conștientizării cât mai responsabile a adevărului divin că ceea ce s-a petrecut atunci, în taina nopții, la Bethleem, are o însemnătate covârșitoare pentru fiecare dintre noi. Ei bine, bunicii și părinții noștri, în cinstea cărora Sfântul Sinod al Bisericii noastre Ortodoxe a declarat anul 2023 drept „Anul omagial al pastorației persoanelor vârstnice”, au deslușit mai bine decât noi „*iconomia tainei celei din veci ascunse*” (Efeseni 3, 9) a înomenirii lui Dumnezeu, pe care și-au însușit-o cu toată credința, trăind bucuria unirii lor duhovnicești cu Mântuitorul Iisus Hristos, Cel ce Se naște perpetuu în sufletele curățite de păcat ale dreptcredincioșilor creștini.

Cunoscând această frumoasă latură a vieții lor spirituale și comparând-o cu modul în care sunt percepute, astăzi, marile sărbători creștine, consider că este necesar să ne punem câteva întrebări: oare noi înțelegem cu adevărat ce se întâmplă în sfânta noapte de Crăciun? Nu cumva bucuria pe care o afișăm este motivată mai mult de faptul că beneficiem de zile libere, pe care ne silim să le petrecem *în ospete, beții și fapte de rușine* (cf. Romani 13, 13) – după cuvântul Apostolului Pavel –, cu mâncare și băutură din abundență, uitând esențialul? Conștientizăm noi îndeajuns realitatea și însemnătatea celui mai important act de iubire al lui Dumnezeu față de omul neascultător și nerecunoscător, și anume întruparea Fiului Său Cel Unul-Născut, trimis în lume pentru izbăvirea neamului omenesc din robia păcatului și a morții? Oare ne pot mulțumi, în adâncul sufletului, lucrurile superficiale și efemere ce împodobesc străzile, clădirile și locuințele oamenilor – fie și impregnate de mesaje biblice, cu trimitere la peștera și „personajele” minunii de la Bethleem –, ca și cum în acestea constă semnificația Crăciunului? Sunt, desigur, întrebări retorice ce-și așteaptă răspunsul în intimitatea și sinceritatea fiecăruia dintre noi, dacă suntem, într-adevăr, preocupați de lucruri superioare spirituale, în ceea ce privește comunicarea, pe verticală, cu Dumnezeu, Cel ce ne-a creat după chipul Său și ne cheamă permanent să creștem duhovnicește și să urmăm calea sfinților, spre culmile desăvârșirii sau îndumnezeirii.

Până atunci, însă, trecând în plan secundar eforturile ușor exagerate și tendința de a accentua mai mult componenta gastronomică a sărbătorii, se cuvine să ne reamintim cuvintele Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Care ne îndeamnă să *căutăm mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, și toate celelalte se vor adăuga nouă* (cf. Matei 6, 33). Cu alte cuvinte, să-L căutăm pe Cel ce ne-a găsit deja, pe Împăratul cerurilor, Care, din iubire nesfârșită față de oameni, *S-a golit pe Sine de slava dumnezeiască și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor, [...] S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte, și încă moarte pe cruce* (Filipeni 2, 7-8).

Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, *prin Care au fost făcute toate cele văzute și nevăzute* (cf. Coloseni 1, 16), *împlinind ceea ce din veci s-a hotărât în Sfatul Preasfintei Treimi* (cf. Efeseni 3, 11), a binevoit să devină om, prin zămislirea cea mai presus de fire și nașterea Sa trupească din pururea Fecioara Maria, pentru a reface legătura de viață cu Dumnezeu Cel veșnic viu, întreruptă cândva de păcatul neascultării primilor părinți ai neamului omenesc, Adam și Eva. Or, această împăcare a omului cu Părintele său cerească nu putea fi realizată decât de o persoană care să fi avut în sine atât firea dumnezeiască, cât și firea omenească, ceea ce s-a împlinit, prin întrupare, în Persoana divino-umană a Mântuitorului Hristos, în *Care cele două firi sunt unite în chip neamestecat și neschimbat, neîmpărțit și nedespărțit*, potrivit definiției dogmatice formulate de Sfinții Părinți de la Sinodul al IV-lea Ecumenic de la Calcedon, în anul 451.

Asumându-Și, așadar, firea noastră omenească, cu toate slăbiciunile sale, mai puțin păcatul, Hristos Domnul a îndumnezeit-o sau a sfințit-o în propria Sa Persoană, apoi, prin Sfintele Pătimiri și moartea Sa pe Crucea Golgotei, S-a adus pe Sine jertfă lui Dumnezeu-Tatăl, în numele tuturor oamenilor de pe pământ, cărora le-a dat posibilitatea să dobândească viața veșnică, prin împărtășirea cu Sfântul Trup și Scumpul Său Sânge. Aceasta este taina mântuirii noastre, la care ar trebui să medităm în aceste zile de sfântă sărbătoare, având mintea ațintită spre Dumnezeu Cel bun și milostiv, Care atât de mult ne-a iubit, *„Încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”* (Ioan 3, 16).

Înțelegem, așadar, că iubirea divină a fost motivul și, totodată, argumentul hotărârii Sale luate mai înainte de toți vecii, adică din veșnicie, cu privire la crearea lumii văzute și a omului. Desigur, în Dumnezeu Cel Unul în ființă și întreit în Persoane, iubirea intratrinitară este deplină și desăvârșită, însă a binevoit ca

această iubire să fie împărtășită și unei ființe create după chipul Său, respectiv omul, pentru ca bucuria comuniunii în iubire a celor trei Persoane dumnezeiești, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, să fie trăită și de alte persoane, care, prin actul creației, să fi fost înzestrate cu însușiri similare celor divine și cu putința de a ajunge la asemănarea cu Dumnezeu. Pentru aceasta, omul Adam, cel plămădit din țărână și dăruit de Dumnezeu cu viață și suflet rațional, cu capacitatea de a comunica prin cuvânt articulat, pe lângă multe alte daruri, a fost învrednicit și cu darul libertății, iar aceasta a făcut-o Dumnezeu pentru faptul că Și-a dorit ca partenerul Său de dialog să opteze, în mod conștient, liber și demn, pentru comuniunea cu Persoanele divine, fără vreo umbră de constrângere.

Ei bine, în această hotărâre de a-l înzestra pe om cu atributul libertății, gest prin care Dumnezeu Cel atotputernic S-a „autocenzurat”, obligându-Se să-i respecte creaturii Sale liberul arbitru, descoperim o altă însușire divină ce ne umple sufletul de uimire și duiosie, și anume **smerenia**, despre care Sfântul Isaac Sirul spune că este *veșmântul dumnezeirii*¹. Desigur, după logica noastră, limitată și întunecată de efectele păcatului strămoșesc, pare de neînțeles faptul că atotputernicia poate coexista cu smerenia, iar istoria omenirii confirmă cu prisosință acest raționament, pentru că niciunul dintre preaputernicii vremelnici ai acestei lumi, de acum și de odinioară, nu s-a evidențiat vreodată prin virtutea smereniei. Singurul Om adevărat Care S-a identificat cu aceasta, afirmând că *este blând și smerit cu inima* (Matei 11, 29), a fost Mântuitorul Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat.

Este copleșitor faptul că Dumnezeu Cel atotștiutor, pentru Care cele viitoare sunt un prezent continuu, deși cunoștea mai dinainte că omul pe care urma să-l creeze Îl va trăda, lepădându-Se de El și chiar negându-I existența, totuși l-a creat. De ce „Și-a asumat” Atotputernicul Dumnezeu un astfel de „risc”, dacă știa că ființa plăsmuită de El va ceda în fața ispitirii diavolului și se va revolta împotriva Creatorului ei, optând pentru o viață autonomă, în afara comuniunii cu Dumnezeu? Răspunsul la această întrebare îl aflăm tot în atributul preștiinței lui Dumnezeu, pentru că El a văzut mai dinainte nu doar căderea lui Adam în păcatul neascultării, ci și pocăința, îndreptarea și sfințirea multora dintre descendenții acestuia, prin

---

¹ Sf. Isaac Sirul, „Cuvinte despre nevoiță”, cuv. XX, în: *Filocalia*, vol. X, trad. Pr. Dumitru Stăniloae, Ed. Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1981, p. 105.

împărtășirea lor din roadele ascultării și jertfei răscumpărătoare a Domnului nostru Iisus Hristos, Izbăvitorul lumii.

Așadar, a meritat „riscul” pe care Și l-a asumat, deoarece atât prin vechiul Adam, din care-și trag obârșia toate semințiile pământului, cât mai ales prin Noul Adam, Iisus Hristos, s-a împlinit bunăvoirea lui Dumnezeu ca ființele umane create după chipul Său, în calitate de persoane libere și apte de dialog cu Persoanele dumnezeiești, să se împărtășească veșnic de iubirea Preasfintei Treimi, în Împărăția cerurilor. Cu alte cuvinte, putem spune că dorul infinit al lui Dumnezeu de a-Și extinde la infinit iubirea și lumina vieții veșnice l-a determinat să ia decizia de a Se multiplica în persoanele umane, însă nu după ființă – ceea ce este imposibil –, ci după har, deoarece omul a fost menit ca, prin eforturi proprii și ajutor dumnezeiesc, să ajungă la îndumnezeire, adică să devină și el dumnezeu, prin har. Pentru aceasta, reflectând cu responsabilitate la taina existenței noastre ca rod al iubirii divine, se cuvine să ne cutremurăm în fața adâncului smereniei lui Dumnezeu, revelată atât în momentul primordial al creării lumii, cât și la recrearea sau restaurarea acesteia, prin nașterea după trup a iubitului Său Fiu, desăvârșită ulterior prin răstignirea, învierea și înălțarea Sa la ceruri, unde șade de-a dreapta Tatălui, ca Dumnezeu și Om.

Iubiții mei fii sufletești,

Din cele prezentate mai sus, am înțeles cu toții cât de mult S-a smerit Creatorul universului în fața omului, zidirea mâinilor Sale, chiar înainte de a fi adus la existență, iar când a venit „*plinirea vremii*” (Galateni 4, 4), Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, îmbrăcat în același *veșmânt al smereniei*, S-a făcut Fiul Omului, născându-Se cu trup ca al nostru, într-o iesle de animale dintr-o peșteră sărăcăcioasă de lângă Bethleem, eveniment la care nu s-au învrednicit să participe decât Sfânta Lui Maică și bătrânul Iosif. Însă absența celor pentru care a venit pe pământ a fost suplinită de îngerul Domnului și de mulțime de oaste cerească, ce l-au cântat imne de doxologie, zicând: „*Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!*” (Luca 2, 14). Astfel, din momentul nașterii și până la cel al răstignirii, întreaga viață pământească a Domnului nostru Iisus Hristos a fost marcată de smerenie și iubire jertfelnică față de oameni, pentru care, de bunăvoie, a primit să îndure disprețul și ura mai-marilor poporului evreu, culminând cu Sfintele Pătimiri și moartea Sa pe Crucea Golgotei. Totuși, în cei trei ani și jumătate de propovăduire a Evangheliei Împărăției, Mântuitorul i-a învățat pe ucenicii Săi și, prin ei, pe toți cei ce aveau să creadă în El cum trebuie să-și trăiască

viața aceasta trecătoare, pentru a fi bineplăcuți lui Dumnezeu și a dobândi adevărata viață, în veșnicie. Porunca cea nouă a iubirii, inclusiv față de vrăjmașii noștri, mergând până la jertfirea vieții, după modelul hristic (cf. Ioan 13, 34), rămâne chintesența Legământului cel nou, încheiat de Domnul Hristos cu toți cei însemnați cu numele Său și care, prin Taina Sfântului Botez, I-au devenit ucenici, prieteni și frați mai mici, precum și mădulare sau membre vii ale Trupului Său răstignit și înviat, care este Sfânta Sa Biserică.

Dacă avem cu adevărat conștiința apartenenței la Trupul eclezial și vom înțelege că, fără ajutorul lui Dumnezeu, nu ne putem împlini vocația de a fi „împreună cetățeni cu sfinții” (Efeseni 2, 19) în Împărăția cerurilor, atunci vom lua aminte atât la poruncile Domnului Hristos, cât și la sfaturile, îndemnurile și învățăturile Sfinților Părinți cu privire la necesitatea de a ne înveșmânta și noi sufletele cu virtutea smereniei (cf. 1 Petru 5, 5), asemenea Pruncului dumnezeiesc, pentru că „în sufletele smerite Se odihnește Domnul, iar în inimile celor mândri, patimile de ocară”². Fără îndoială, „prima împărăteasă și doamnă a tuturor virtuților este cu adevărat iubirea”³, după cuvântul Sfântului Simeon Noul Teolog, dar pe aceasta omul nu o poate dobândi fără smerenie, deoarece *Dumnezeul iubirii* (cf. 1 Ioan 4, 8), Căruia ne închinăm, este chipul smereniei desăvârșite, iar El *doar celor smeriți le dă har, pe când celor mândri le stă împotrivă* (cf. Iacov 4, 6).

Dar ce este smerenia, iubirii mei? Deși pare ușor de înțeles, și cei mai mulți dintre noi sunt chiar convinși că o pot defini, trebuie să recunoaștem, deodată cu Părintele Stăniloae, că „adevărata smerenie nu este produsul voinței de smerenie a credinciosului, ci darul lui Dumnezeu; e deschiderea Lui celui ce se roagă neîncetat; e relația vie cu Dumnezeu Cel veșnic viu și desăvârșit întru smerenie”⁴. Este starea sufletească a omului „care a ajuns să-și cunoască măsura neputinței sale”⁵ sau, după cum explică același Părinte Stăniloae, *este conștiința nimicniciei, însușirea faptului că omul e nimic sau că ceea ce este se datorează exclusiv lui Dumnezeu. Or, tocmai această conștiință smerită sau recunoașterea faptului că omului nu-i*

---

² Teodor al Edesei, „Una sută capete foarte folositoare”, cap. 27, în: *Filocalia*, vol. IV, trad. Pr. Dumitru Stăniloae, Ed. Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 2010, p. 244.

³ Sf. Simeon Noul Teolog, *Imnele iubirii dumnezeiești*, coll. *Dumitru Stăniloae – opere complete*, seria *Traduceri*, vol. VII, trad. Pr. Dumitru Stăniloae, Ed. Basilica, București, 2022, p. 182.

⁴ Nota explicativă 103 a Pr. Dumitru Stăniloae la Sf. Grigorie Sinaitul, „Capete foarte folositoare în acrostih”, cap. 115, în: *Filocalia*, vol. VII, trad. Pr. Dumitru Stăniloae, Ed. Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 2013, p. 164.

⁵ Calist și Ignatie Xanthopol, „Metoda sau cele o sută de capete”, cap. 16i, în: *Filocalia*, vol. VIII, trad. Pr. Dumitru Stăniloae, Ed. Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 2013, p. 68.

aparține nimic din lumea creată, nici propria persoană, este lucrul cel mai plăcut lui Dumnezeu, echivalând cu suprema recunoștință a omului⁶.

În această logică a smereniei, conștientizăm faptul că omul, ca făptură, nu-I poate oferi nimic lui Dumnezeu, pentru că ceea ce i se pare că are, de fapt, nu sunt ale sale, ci darurile lui Dumnezeu revărsate cu bunătate și iubire necondiționată asupra tuturor oamenilor, pentru care suntem totdeauna datori cu recunoștința. Ale noastre sunt doar păcatele, săvârșite cu voie sau fără de voie, cu știință sau fără știință, de care nu ne putem elibera decât prin pocăință sinceră și mărturisirea lor în fața Duhovnicului suprem, Arhiereul Hristos, prin intermediul preotului slujitor. Acesta este cel mai mare dar pe care-l poate face omul lui Dumnezeu: **pocăința**, prin care înțelegem *răstignirea omului cel vechi al păcatului* (cf. Romani 6, 6) și *îmbrăcarea în omul cel nou, care se înnoiește spre deplină cunoștință, după chipul Celui ce l-a zidit* (cf. Coloseni 3, 10). Însă, pentru a atinge o astfel de performanță duhovnicească, este nevoie de multă rugăciune, umilință și smerită cugetare, fără de care nimeni nu se poate elibera de păcatul mândriei, nici nu va dobândi iertarea păcatelor. Doar prin pocăință, ca rod al rugăciunii smerite neîncetate, putem răsplăti bunătatea și iubirea lui Dumnezeu arătate fiecăruia dintre noi, prin nașterea lui Hristos, Cel mai prețios Dar oferit umanității de către Tatăl nostru Cel ceresc.

Din nefericire, astăzi, foarte mulți creștini din întreaga lume nu mai gândesc în logica Evangheliei lui Hristos, deși îi invocă deseori principiile sau valorile morale, ce au fundamentat cândva relațiile dintre oameni și popoare, imprimându-le duhul iubirii, al respectului și al întraajutorării frățești. Or, *a fi creștin* – spune Părintele Stăniloae – *înseamnă a-ți ordona viața spirituală fără mândrie și egoism și a-ți-o îndrepta spre Dumnezeu⁷; înseamnă a fi smerit, asemenea vameșului din parabola cu același nume, deoarece numai smerenia ne așază în starea firească a existenței noastre⁸. Ea nu este o virtute oarecare; în Persoana lui Hristos, smerenia a refăcut ordinea distrusă de mândria și egoismul lui Adam și fără ea nu putem beneficia de darul ce ni l-a dat Hristos⁹.*

Prin urmare, pentru a simți cu adevărat bucuria Nașterii lui Hristos, trebuie negreșit să ne vindecăm mai întâi sufletele de întreitul păcat al lăcomiei, mândriei

---

⁶ Nota explicativă 229 a Pr. Dumitru Stăniloae la Sf. Simeon Noul Teolog, *Imnele iubirii dumnezeiești*, p. 191.

⁷ Pr. Liviu Petcu, Pr. Gabriel Herea (eds.), *Lumina din inimi. Spiritualitate isihastă în traducerea și tâlcuirea Părintelui Stăniloae*, vol. II, Ed. Basilica, București, 2017, p. 381.

⁸ Protos. Petroniu Tănase, *Ușile pocăinței. Meditații duhovnicești la vremea Triodului*, Ed. Trinitas, Iași, 1994, p. 16.

⁹ Pr. L. Petcu, Pr. G. Herea (eds.), *Lumina din inimi...*, p. 381.

și neascultării de Dumnezeu, prin fapte de milostenie, smerenie și pocăință. Să nu irosim timpul dăruit de Dumnezeu pentru pregătirea vieții celei veșnice cu fapte nedemne de numele de creștin, deoarece neglijența sau *nepăsarea duce la moartea sufletului*¹⁰, iar lipsa iubirii îl afundă pe om în întunericul singurătății egoiste. Din păcate, tocmai aceste cumplite patimi: *pofta trupului, pofta ochilor și trufia vieții* (cf. 1 Ioan 2, 16), sunt cauza tuturor nenorocirilor și conflictelor sociale sau militare apărute în diferite părți ale lumii, cu implicații dezastruoase în relațiile interumane. Cât de trist și dureros este faptul că, anul acesta, suntem nevoiți să-L întâmpinăm pe Pruncul dumnezeiesc într-o lume însângerată, ca urmare a războiului din Ucraina, care a provocat nenumărate pierderi de vieți omenești. Se pare că pacea și înțelegerea dintre oameni nu-și mai găsesc locul nici în plan personal, nici la nivel social sau politic, motiv pentru care se impune să sporim rugăciunea către Părintele îndurărilor, ca să-i lumineze pe conducătorii popoarelor aflate în conflict, pentru a pune capăt acestui război nedrept și nemilos, din vecinătatea granițelor țării noastre.

Cu speranța că ați ales să cinstiți acest mare praznic împărătesc prin participarea la Sfânta Liturghie și împărtășirea cu Trupul și Sângele Mântuitorului Hristos, prin trăirea bucuriei la masa recunoștinței față de Dumnezeu-Tatăl, de la care nu trebuie să lipsească semenii noștri cei necăjiți, întristați și abandonați, vă doresc tuturor să petreceți sfintele sărbători de Crăciun, Anul Nou și Bobotează cu pace și multă sănătate, *smerindu-vă sub mâna cea tare a lui Dumnezeu, „ca El să vă înalțe la timpul cuvenit”* (Iacov 5, 6). Amin.

Sărbători fericite! Întru mulți și binecuvântați ani!

Al vostru de tot binele doritor și către Hristos-Domnul rugător,

† C i p r i a n

Arhiepiscopul Buzăului și Vrancei

---

¹⁰ Sf. Ioan Scărarul, „Scara dumnezeiescului urcuș”, cuv. XVII, în: *Filocalia*, vol. IX, trad. Pr. Dumitru Stăniloae, Ed. Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 2013, p. 298.